

DET KONGELIGE
4. 8. 1911
BIBLIOTEK

Under

Vesterbros

Glødelamper

En Nat af Stor-København.

Internationalt Drama i 40 Afdelinger.

Optaget med Eneret af „Fotorama“, Aarhus.

PERSONERNE:

Diamanttyven

Gunnar Helsingreen.

Jessie Fønss, hans Elskede

Maja Bjerre-Lind.

Opdageren

Philip Bech.

Branth

Anker Kreutz.

Journalisten

Oscar Holst.

En Kellner

Frederik Buch.

Isenesættelsen

ved

Ernst Munkeboe.

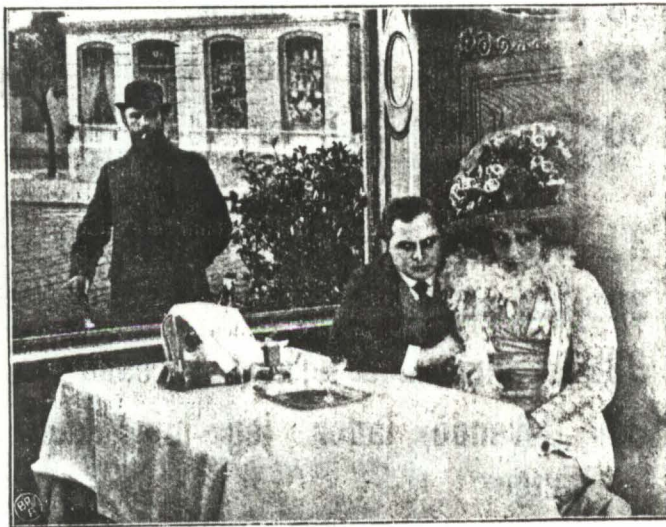
- 1 Sporhunden efter Ræven
- 2 Marquisens Diamanter
- 3 Brevet til en gammel Veninde
- 4 10,000 Kr. i Ducør
- 5 Journalisten lod sig narre
- 6 Et Gensyn og en nerverystende Erklæring
- 7 Paa Forstads-Varieteen
- 8 Et velkomment Redskab
- 9 En dristig Idé
- 10 Storforbryderen leger med Pariser-Opdageren
- 11 I Separat-Kabinet bag Varieteen
- 12 „De er Diamanttyven“
- 13 De falske og de ægte Legitimations-papirer forbyttes
- 14 „Nu maa du godt hente Politi, min Ven“
- 15 „Jeg maa have 24 Timers Forspring“
- 16 Højt Spil
- 17 Et Champagne-Sold
- 18 Hvad der skete i Mørket

- 19 Variétédamens Diamanthalsbaand
- 20 Det dristige Kup lykkes
- 21 Pariseropdageren arresteres
- 22 Journalisten atter paa Valpladsen
- 23 Én Ven, og han var fuld
- 24 Faa Morgenbeværtning
- 25 Fulde Folk og Sandheden
- 26 En værdifuld Oplysning
- 27 Brevet til Jessie forraader dem
- 28 En Lyn-Tur til Politiet
- 29 „Red dig, det gælder Livet“
- 30 Et sidste Spil for den gyldne Frihed
- 31 Retfærdigheden paa Trapperne
- 32 Det sidste Farvel
- 33 Et Skud med forkert Adresse
- 34 „Levende lader jeg mig ikke fange“
- 35 En Flugt langs Gesimsen
- 36 Tro til Døden
- 37 En flygtende Kvindesjæl
- 38 Døden gaar gennem Stuen
- 39 „Dødsspringet“
- 40 „Saa fik vi ham dog ikke“

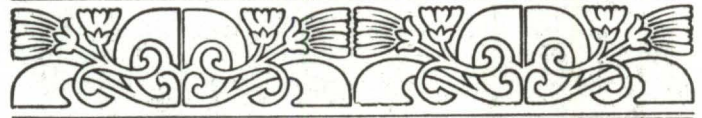
Hunden og Ræven.

Sporhunden glider forbl.

Paa den lille Forstads-Variété.

Det hører ikke længere til Sjældenhederne, at en af Storbyernes jagede Forbrydere søger nogle Dages Skjul i Stor-København. Mere sjældent er det ganske vist, at han bliver fanget.

I dette Billede, som her rulles op for vore Øjne, er det en af Storbyernes Dristigste, som efter et stort Kup i Paris søger hjem til sin gamle Fødeby for at faa nogle Dages Ro for Opdager-Sporhundene, der er ham tæt inde paa Livet.

Det store Kup, han har gjort i Paris, er et dristigt Diamanttyveri. Alle Bladene hele Verden over har fortalt vidt og bredt om den utrolige Dristighed, hvormed „Marquisens Diamanter“ er blevne stjaalne. Man er paa Spor efter Tyven, som antages at være taget til Skandinavien. Seinestadens fineste Opdagere er efter ham. . .!

Og saa ser vi ham da ankomme til København, sin Fødeby, hvor han ikke har sat sine Ben i en Aarrække. Og i Stimlen paa Banegaarden ser vi ogsaa et andet Ansigt. En Mand med et skarpt, gennemborende Blik, som langsomt ser sig om: Sporhunden — Opdageren, som følger Forbryderen i Kølvet og kun venter paa en gunstig Lejlighed til at slaa ned paa ham.

En gammel Veninde.

Flygtningen søger ind paa en Café og afsender herfra et Bybud med en Billet til en gammel Veninde, han har i Byen, og som han formodentlig har holdt Korrespondancen nogenlunde vedlige med.

Medens Bybudet trasker afsted for at udføre sit Ærinde, kigger Diamanttyven i en Morgenavis og ser, at der er udsat ikke mindre end 10,000 Kr. for hans Paagribelse. Det kan blive en fed Bid.

En Herre har fra sin Plads ved Buffeten faaet Øje paa den Fremmede. Han nærmer sig, indleder en Samtale og præsenterer sig som Reporter til et af Hovedstadsbladene. De taler sammen om det store Parisertyveri, som nu op-

Han maa ikke være alene.

Paa Morgen-Kafé.

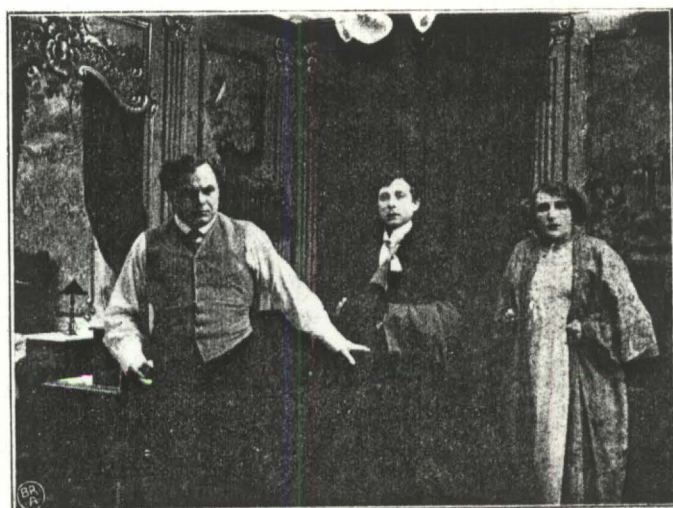
Denne Vej til Telefonen.

Retfærdigheden paa Trapperne.

Variétésangerindens Diamanthalsbaand.

„Nu kommer de“.

Et Venne-Haandtryk.

Det sidste Farvel.

En Flugt ad Vinduesgesimsen.

tager Sindene, og Journalisten skilles fra den fremmede uden at have nogen Anelse om, at det er selve den Eftersøgte, han har siddet og faaet et Glas sammen med.

Imidlertid har Jessie Fønss faaet sin gamle Vens Brev og er munter og glad ilet hen til ham i den Café, hvor han venter hende.

Udenfor spaserer den franske Opdager forbi Vinduerne som et truende Memento.

Ligesom de sidder og passiarer muntert ved et Glas Champagne fortæller han hende alt: at han er Diamanttyven, som alle Bladene skriver om og som alle Sporhunde er ude efter. Hun bliver bestyrtet, men kan dog ikke frigøre sig for Beundring — saadanne er nu engang hendes Moralbegreber — og da han be'r om hendes Hjælp, véd han, at han kan gøre Regning derpaa.

„For at komme bort i Morgen tidlig, maa jeg have den franske Opdager, som er fulgt efter mig, ledet paa Vildspor. Jeg maa have ham til at anholde én i mit Sted. Det maa du hjælpe mig med, Jessie. Men lad os nu foreløbig tage lidt ud og more os. Maaske møder vi Lykken paa Vejen“.

De bestiller en Bil og rutscher bort. Faa Sekunder efter sidder den franske Sporhund i en anden Bil og rutscher bag efter.

Han er Nissen, som flytter med.

Paa Forstads-Variété.

Det er til en af de smaa Forstadsvariétéer, Jessie og hendes eftersøgte Ven er tyet hen. Derude er Faren ikke saa overhængende som inde i de mondæne Forlystelses-etablissemeter, hvor der gemmer sig en civil Opdager i hver en Krog. Overfor dem ved et andet Bord tager senere en Herre Plads. Han kigger mønstrende paa dem og de paa ham, og det gaar op for dem, at de er gamle Bekendte. Han hedder Branth, og snart er de blevet til eet Selskab. Lidt senere viser den franske Opdager sit skæggede Fysiognomi i Lokalet. Han anbringer sig i Nærheden af det lille Selskab.

Diamanttyven har faaet en Idé. Den er dristig, men han er i en saadan Situation, at han er nødt til at spille højt Spil. Han vil faa den fremmede Opdager bildt ind, at Vennen Branth er den eftersøgte Storforsbryder. I den Anledning skænker han flittig for Branth, som hurtig bliver beruset. Men dette er ikke nok! Saa rejser Diamanttyven sig og gaar resolut over og hilser paa den fremmede Opdager. Han fortæller ham i faa Ord, at han selv er Opdager, og at han mener, at Branth er den eftersøgte Diamanttyv. Om ikke Franskmanden vil være med i Selskabet og muligvis derved overbevise sig om, at Branth virkelig er den eftersøgte. Opdageren ser ikke egentlig overbevist ud, men tager dog mod Invitationen, ligesom han senere følger med, da Diamanttyven inviterer paa Souper i et Separat-Kabinet ved Siden af.

Det dræbende Skud.

En flygtende Kvindesjæl.

Overvundet.

De falske og de ægte

Legitimationspapirer forbyttes.

Opdageren har rejst sig og er gaaet ud et Øjeblik. Diamanttyven aner Uraad og iler efter ham. Franskmanden ser haanligt paa ham: „Han derinde er ingen Tyv. Men De er Diamanttyven, og nu har jeg i Sinde at tilkalde Politiet og anmelde min Ankomst til Byen“.

Diamanttyven protesterer. Han er Opdager, siger han og viser Franskmanden et Legitimationspapir som Opdager.

„Det er falsk. Mit her er ægte!“ siger Franskmanden og viser ham sit — men taber det i det samme. Lynsnart bukker Diamanttyven sig og tager det op til ham, men med Lynets Fart forbytter han dem saaledes, at det bliver det falske, Franskmanden stikker i Lommen, medens han selv beholder Opdagerens ægte. Nu maa du godt hente Politi, min Ven!

Højt Spil.

Men Legitimationspapiret alene kan ikke skaffe Diamanttyven de 24 Timers Forspring, han har Brug for. Han maa spille et højere Spil. Og han beslutter da at faa Københavns Politi til at arrestere selve — Opdageren paa et Grundlag, som han nu vil skaffe til Veje. Jessie bliver hans Hjelper. Ved et aftalt Tegn skal hun slukke det elektriske Lys og straks efter atter skrue det op.

Imidlertid har Franskmanden tilkaldt Politi, saa Tiden er kostbar. Diamanttyven arrangerer en lille Soire, skænker Champagne for et lystigt Selskab af unge Levemænd og Damer og faar en Variétéstjerne, der lyner af Diamanter, til at danse for Selskabet. Opdageren er blandt Publikum. Pludselig slukker Jessie det elektriske Lys. Og Mørket benytter Diamanttyven til at stjæle Variétédivaens Hals Smykke og gemme det i — den franske Opdagers Lomme. Netop som Jessie atter skruer op for Lyset, bryder de tilkaldte Betjente ind og spørger efter den franske Opdager. „Det er mig“, siger Diamanttyven og viser sin ægte Legitimation, medens Franskmanden protesterer med den falske i Haanden. I det samme skriger Variétéstjernen Gevalt. Hendes Hals Smykke er stjaalet. „Ja“, siger Diamanttyven og peger paa den harmdirrende Franskmand, „søg i den Mands Lomme“. Man finder ganske rigtig Smykket. „Han er nemlig den eftersøgte, parisiske Diamanttyv“, og med et rask Greb river Diamanttyven det falske Skæg af Opdageren, som denne bar for ikke at blive kendt af sit Offer.

Lidt efter slæber Betjentene af med den protesterende Franskmand. Han er arresteret. Diamanttyvens Kup er lykkedes. Han har tilsyneladende faaet det Forspring, han ønskede sig.

Fulde Folk og Sandheden.

Men under alt det har man glemt Branth. Han er efterhaanden bleven saa fuld, som det er et Menneske muligt at blive, og hele Selskabet, med Undtagelse af Journalisten, vi kendte fra Caféen, er gaaet. Journalisten tror ikke, at den arresterede Franskmand er Diamanttyven. Og da han paa Gulvet finder en Lap Papir, som viser sig at være Konvolutten med Jessies Adresse, stikker han den i Lommen i Haab om at faa Brug for den. Den berusede Branth tager han sig ogsaa af — i Haab om ogsaa at faa Brug for ham. Han slæber ham med paa Morgenkafé og faar ham da ogsaa til at fortælle, at hans Ven aldrig har været fransk Opdager. „Han er en gammel Dreng, er han, men Opdager — aldrig i Livet!“

Journalisten er klar over, hvad han har at gøre. Han entrer en Bil og kører i den tidlige Morgenstund til Politiet, faar Franskmanden ud af Arresten og ved Hjælp af Konvolutten Politiet sat paa det rette Spor.

Branth er imidlertid pludselig bleven ædru. Han aner, at han har begaaet noget galt og skynder sig til Jessies Bopæl, hvor han træffer baade Jessie og Vennen.

„Jeg véd ikke, om du har noget at frygte af Politiet“, siger han, „men har du det, saa skynd dig bort, for de er her snart“.

Et Skud med forkert Adresse.

Diamanttyven aner, at alt er tabt. Men han vil dog endnu engang spille højt Spil for den skønne Frihed. Han vil forsøge at snige sig bort langs Gesimsen udenpaa Huset. Men idet Politimændene gaar fra den ene Stue til den anden, faar den franske Opdager Øje paa sin Fjende udenfor Vinduet, skønt Jessie søger at dække ham ved at stille sig op foran Vinduet. Franskmanden sigter paa ham med sin Revolver, fyrer og rammer — Jessie, som styrter om. Hendes Ven ser, hvad der er sket, sender hende et sidste Farvel og styrter sig fra sit høje Stade ned i Døden. Levende vil han ikke lade sig fange.

Bestyrkede er Politimændene ilede til. Men Branth og Journalisten løfter Jessie op. Hun har ikke langt igen. Som forklaret strækker hun begge Armene ud mod noget usynligt og siger: „Saa kom vi dog til at flygte sammen!“ Rundt om hende staar Mændene med løftede Hoveder. Og Franskmanden forstaar, at dette Skud burde været sparet. Flygtningen blev jo alligevel ikke hans. Han spillede ham for højt Spil.

Dette internationale Filmskuespil er optaget med Eneret til Opførelse her i Danmark af

